

tøren med stor Styrke udtaler sig for, at Projektet af 1890 ubetinget er at foretrække for det af 1886; selv om man reducerede Projektet af 1890 med et betydeligt Beløb, nemlig 50,000 Kr., vilde det dog i alt væsentligt kunne tilfredsstille Forbringerne, det vilde vel blive fordelagtigere men i det hele taget beholde sin Gode til at tilfredsstille det trafikerende Publikums Krav. Der er dog en Bemærkning i denne Skrivelse endnu, jeg skal gøre opmærksom paa. Efter at Generaldirektøren har sagt, at selv med denne Reduktion vil Projektet af 1890 kunne tilfredsstille alle billige Krav, hvormod dette langt fra i samme Grad kan være Tilfældet med Projektet af 1886, udtaler han senere: „At det“ — nemlig Projektet af 1886 — „dog vil afhjælpe stærkt sølte Mangler ved den nuværende Station, er uomtvisteligt, nemlig Hovedbygningens og Perronens Utilfredsstillighed, Savnet af Rangeringsspor og af Depositor samt Væssepor, og med de nuværende eksisterende Baner for Dje vilde Statsbanedriften for en Tid kunne lade sig nøje med Gennemførelsen af dette Projekt, altsaa med en Bevilling til Udvidelse af 200,000 Kr.“ Skrivelsen konkluderer imidlertid med, at endnu bedre end dette at kunne for en Tid lade sig nøje med en saadan Bevilling til Projektet af 1886, vilde det være, selv om man kun fik det samme Beløb, dog at holde sig i Hovedtrækkene til Projektet af 1890. Generaldirektøren udtaler sig nemlig saaledes herom: „Dersom det imidlertid maatte være begrundet alene i Befolkningsspørgsmaalet, at Landstingsudvalget anbefaler Projektet af 1886, og at altsaa et større Beløb end 200,000 Kr. ikke vil kunne ventes bevilget til Stationens Udvidelse, saa maatte jeg meget anbefale, at denne Sum anvendes, ikke til en Gennemførelse af Projektet af 1886, men, saa vidt det kan, til Gennemførelsen af det væsentlige i Projektet af 1890, saaledes at Hovedbygningen flyttes mod Syd, at Væssehuset bygges omtrent paa dets nuværende Plads, og at hele Lokomotivremise-Etablisementet anlægges paa Stationens Vestside. Omfanget af de øvrige Anlæg og Udstyrelsen deraf maatte da indskrænke sig til det, som Bevilningen vilde kunne tilstede. Derved vilde i hvert Fald den yderligere Udvikling af Stationen til det, som Projektet af 1890 udviser, ikke være umuliggjort, og man vilde ikke være affaaent fra at lade Fremtidens Krav se Fyldest.“ Efter disse Oplysninger tog Udvalget Stagen under fornyet Overvejelse, og det kom til det Resultat, at det vistnok ikke burde bestemte fastholde sit oprindelige Standpunkt, det, at Bevillingen af

de 200,000 Kr. alene skulde gives til Gennemførelsen af Projektet af 1886, men at man derimod vilde overlade Regeringen at vælge imellem dette Projekt og Projektet af 1890, forudsat, at dette kunde gennemføres i sine Hovedtræk for samme Bevilling. I det saaledes Udvalget, i alt Fald Udvalgets Flertal, tror at burde give Regeringen dette Valg, udtaler det, at dermed maa det antage, at de Krav, der kunne stilles eller maa stilles af Hensyn til den nuværende Drift paa de 2 Statsbaner og den forventede Drift paa Aalestrup Banen, ere tilfredsstillende, saa at der ved de i Generaldirektørens Skrivelse omhandlede „Fremtidens Krav“, der ventes paa et senere Tidspunkt at ville foranledige yderligere Udvikling af Stationen, kun er sigtet til de Krav, som en ubetent større Forøgelse af Trafikken paa de 3 Baner maatte føre med sig. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil kunne modtage Udvalgets Forslag med den samme Forstaaelse, hvori Udvalget stiller det, og jeg haaber og vil i alt Fald anbefale, at det højtærede Ting følger Udvalget i saa Henseende.

Endnu maa jeg maaste tillade mig at frembringe et Moment, der ikke er berørt i Betænkningen, ikke fordi det skulde være blevet overset, ikke heller fordi man skulde have undervurderet dets Betydning, men fordi det ikke aktuelt foreligger, og man har derfor troet, det var bedre at henvide det til den mündtlige Forhandling her i Salen. Den Sag, hvortil jeg sigter, vil findes temmelig udførlig omtalt i Motiverne til Regeringens Lovforslag om en Udvidelse af Viborg Station. Der findes der en Udtalelse om, at et Bejanslæg, som den af Regeringen nedsatte Besigtigelseskommission har fundet nødvendigt, hvis Projektet af 1890 udføres og Hovedbygningen flyttes, ikke er nødvendigt; og senere hen — allerstift i Motiverne — siges der endog, at Regeringen ikke skønner, at der er Anledning til, at Staten foretager dette Anlæg. Det er naturligvis endnu meget stærkere, thi, fordi det ikke strengt taget er nødvendigt, kunde der godt være Anledning til at foretage dette Anlæg. Usikkerheden kunde være der, om ikke Nødvendigheden. Nu tillader jeg mig paa Udvalgets Vegne at gøre det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om man kan fuldstændig berolige sig hermed, om der ikke i Mellemtiden er fremkommet noget som helst nyt Moment, der har forandret den højtærede Indenrigsministers Anskuelse paa dette Punkt, om han endnu, selv om Hovedbygningen flyttes, og til Trods for Besigtigelseskommissionens bestemte, jeg